

O, adevăr sublime

Mihai Eminescu

O, adevăr sublime - o, tinichea și paie !
O, poezie mîndră - o, buiguit nerod !
Istorie spirată - minciună și bătaie,
Amor ceresc și dulce - a mùcoșilor plod.

O, om, oglind-a lumei cu capul și sec,
Cu creierul ca ceață, cu coaste de berbec,
Stăpîn pe-a ta gîndire - cum ești p-instinct stăpîn -
Se vede cînd femeia golește al ei sîn.

Cînd poala ș-o ardică, de pulpa-i vezi, stăpîne,
Tu nu surîzi cu rîsul cel lacom și murdar,
Tu nu ești ca un taur și nu ești ca un cână,
Ce umil dă din coadă cătelei lui cu har.

Nu ești gelos - ferit-a... cucoșii doar și vierii
Au numai obiceiul de-a se lupta-n duel.
Tu nu ai patimi scumpe și lacrima muierii

Nu mișcă al tău suflet, nu-ntunecă de fel.

Ești bun cu ai tăi semeni, nu c-alte animale.
Tu îi iubești atîta încît îi strîngi de gît...
Si-i faci să admire geniul - sunarea unei oale -
Și limba ta de flacări și plină de urăt.

Istoria omenirei cu regi de poezie,
Cu regii de războaie e ca și un poem ;
Dar totuși rog divina ca depărcior rămîie
De corpul meu nevrednic - nu-mi vine la cherem.

Cugetători ai lumei ! o, împuțîti eterul
Cu sisteme înalte, puneti-le-n săltar.
O ladă este lumea cu vechi buclucuri - ceriul
De stele și comedii vă este un hămbar.

Preoți cu crucea-n frunte, visternici de mistere,
Voi sunteți sarea lumei, formați inima ei.
E rău numai că ziua stați pe mîncat și bere
Și sara pe minciune și noaptea pe femei.

O, drăngăniți pe gînduri voi, muzici ; voi, sculptor,
Îmi pipăiți cu mîna un corp tremurător ;

POEZII ONLINE

Și, voi, artiști dramatici, strîmbați-vă la lună,
Pictori, eternitatea v-așteaptă c-o cunună.

Tu, timp, nu poti cununa în degete s-o sfermi
Căci zugrăvit-atâta de bine saci de viermi.
O, regi, ce puși pe tronuri de Dumnezeu sunteți,
Să plătiți balerine și țiitori s-aveti,

O, diplomați cu graiul politicos și sec,
Lumea cea pingelită o duceți de urechi.
Îmi place axiomul cel tacit, ființi spurcate :
Popoarele există spre a fi înșelate.

[1874]